

РЕШЕНИЕ

№ 3388

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 04.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **570** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на [фирма], подадена чрез адв.А. Т. – САК, с която срещу Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ /ИА АА/ е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 500 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по НАХД № 658/2019г. по описа на Софийски районен съд във връзка с оспорването на Наказателно постановление № 42-0001843/01.11.2017г., издадено от началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – С., впоследствие отменено като незаконосъобразно. Претендира се и присъждането на законната лихва върху сумата от деня на завеждане на исковата молба /16.01.2020г./ до окончателното ѝ изплащане.

В съдебно заседание исковата претенция се поддържа чрез адв.Ч., която мотивира съображения за осъществен състава на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Претендира присъждането на направените по производството разноски по представен списък.

Ответникът по иска, редовно и своевременно призован, не се представлява в съдебно заседание. В писмен отговор на исковата молба оспорва иска като неоснователен и недоказан и моли да бъде отхвърлен. Моли да бъде взето предвид Тълкувателно

решение № 6/06.11.2013г. по тълк.д. № 6 на ОСГТК. Намира, че ищецът не е ангажирал доказателства за платено адвокатско възнаграждение и действително осъществено процесуално представителство. На основание чл.78, ал.2 ГПК възразява срещу присъждането на разноски, вкл. и адвокатски хонорар по настоящото производство, тъй като ищецът не е направил опит за извънсъдебно уреждане на претенцията си.

Софийска градска прокуратура чрез участващия по делото прокурор Т., дава заключение за неоснователност на исковата претенция.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С Наказателно постановление № 42-0001843/01.11.2017г., издадено от началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – С., на ищеца за извършено нарушение на чл.76, ал.1, изр.1-во от Закона за автомобилните превози /ЗАвТП/ на основание чл.96г, ал.1, предл.2-ло ЗАвТП е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

По жалба на ищеца срещу наказателното постановление в Софийски районен съд е образувано НАХД № 658/2019г., производството по което е приключило с постановяването на Решение от 01.11.2019г., с което наказателното постановление е отменено като незаконосъобразно издадено. Решението не е обжалвано и е влязло в сила.

В производството пред районния съд ищецът е бил представляван от адв.К. Ч. и адв.М. К., преупълномощени от адв.А. Т. – САК, която е изготвила и подписала и въззивната жалба. Последната е депозирила и писмена защита на 16.10.2019г. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, сключен на 11.01.2019г. /л.37 по НАХД № 658/2019г./, съгласно който страните са се уговорили за цялостно процесуално представителство по обжалването на НП ищецът да заплати адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева. Съгласно отбелязаното в договора уговорено е плащане в брой като към датата на сключването му сумата е внесена.

Същият договор в заверено копие е представен като приложение към исковата молба /л.9 по делото/ и приет като доказателство.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

По допустимостта на иска:

Съдът е сезиран с претенция за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, представляващи направените от ищеца разходи за адвокатско възнаграждение за правна помощ и процесуално представителство по обжалването на Наказателно постановление № 42-0001843/01.11.2017г., издадено от началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – С.. С оглед това искът следва да бъде квалифициран като такъв с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Отговор на въпроса за правната квалификация на така предявената претенция е даден и в т.1 от Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. по тълк. д. № 2/2014 г., ОСК на ГК на ВКС I и II колегия на ВАС, според което „...Нормата на чл.1 ЗОДОВ очертава от обективна и субективна страна отговорността на държавата и общините за вредите от незаконосъобразните актове, действия или бездействия на техните органи и длъжностни лица. Държавата и общините отговарят за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на

техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. ... Видът на незаконосъобразния акт, вредите от който подлежат на обезщетяване, определян по признаците, визирани в АПК, не се сочи като законов критерий за приложението на ЗОДОВ. За разлика от него, понятието "административна дейност" е посочено изрично, както в съдържанието на правната норма на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, така и в нейното заглавие: "Отговорност за дейност на администрацията". Подобен е законодателният подход и в разпоредбата на чл. 2 ЗОДОВ, която установява отговорност на държавата за вреди при осъществяване на правозащитна дейност и е озаглавена "Отговорност за дейност на правозащитните органи". Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ, следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции - административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт.

... Дейността по административно наказване по естеството си е правораздавателна дейност на администрацията, насочена е към разрешаване на правен спор, възникнал по повод на конкретно сезиране, при спазване на състезателно производство в условията на независимост и самостоятелност на решаването. Тя е свързана със защитата на реда в областта на държавното управление по аргумент от чл. 6 от Закона за административните нарушения и наказания и представлява санкционираща управленска дейност. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административнонаказателна компетентност. Наказателното постановление, като резултат от упражнената дейност по административно наказване, също представлява по естеството си правораздавателен акт, той не се издава по реда на АПК и не носи белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК. Въпреки това, основният вид на дейността по налагане на административно наказание и на извършените действия или бездействия във връзка с административното наказване не дава основание разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ да се тълкува ограничително като приложното ѝ поле да се ограничи до административните актове, издавани по реда на АПК, а незаконосъобразните наказателни постановления, с оглед на правораздавателния им характер, да бъдат изключени от предметния обхват на закона. За квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Законодателят не предвижда ред за присъждане на разноси в производствата по ЗАНН. Доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили

вследствие незаконосъобразно наказателно постановление, действия или бездействия в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноси в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.“.

Искът е насочен срещу Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, която е юридическо лице по арг. от разпоредбата на чл.2, ал.3 от Закона за автомобилните превози и съответно е пасивно легитимирана да отговаря по него, с оглед нормата на чл.205, ал.1 АПК.

Предвид изложеното, съдът приема, че искът, с който е сезиран, е допустим.

Разгледан по същество искът е основателен, по следните съображения:

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Фактическият състав, при осъществяването, на който възниква правото на обезщетение, включва следните елементи: вреда, незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието.

Ищецът извежда своята претенция за обезщетение от твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразно издаденото от началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – С. Наказателно постановление № 42-0001843/01.11.2017г., отменено с решение на Софийски районен съд по НАХД № 658/2019г., влязло в сила на 23.11.2019г.

Съгласно мотивите по т.1 от ТП № 2/19.05.2015г., следва да се приеме, че издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност.

Предвид това съдът намира за доказани първата група от визираните по-горе предпоставки - отменен като незаконосъобразен административен акт - наказателно постановление.

По отношение на заявените имуществени вреди, представляващи заплатен адвокатски хонорар:

Безспорно по делото се установи, че от ищеца е налице извършено заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева в полза на адв.А. Т. за осъщественото от нея процесуално представителство пред въззивната инстанция във връзка с обжалването на процесното наказателно постановление. Надлежното отразяване на това плащане в договора за правна защита и съдействие от 01.11.2019г. е достатъчно доказателство за това, че разходът е направен - т.1 от ТР № 6/06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС. Това плащане представлява за ищеца нанесена имуществена вреда, тъй като е довело до намаляване на неговото имущество.

В производството пред районния съд по разглеждане на жалби срещу наказателни

постановления по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН, до изменението на закона, обнародвано в ДВ, бр.94 от 29 ноември 2019г., при субсидиарно прилагане на НПК, когато наказателното постановление е отменено, не се присъждат разноски в полза на нарушителя, както когато подсъдимият бъде оправдан в наказателното производство, не се присъждат разноски срещу държавата. След като липсва процесуална възможност да се уважи претенцията за разноски в административнонаказателното производство на лицето, санкционирано неоправдано с административно наказание /ТР № 2/03.06.2009г. на ОСК на ВАС/, се налага извод, че направените от него разноски за правна помощ в хода на това производство, приключило с отмяна на наказателното постановление, представляват имуществена вреда, която не му е възстановена в рамките на това производство. Спорът дали така извършените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за обжалване по съответния ред на наказателното постановление представляват имуществена вреда за жалбоподателя в административнонаказателното производство и ищец в настоящото, намираща се в причинна връзка с отмененото наказателно постановление, е разрешен с Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. по тълкувателно дело № 2/2016г. на ОСК на ВАС, което е задължително за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове – чл.130, ал.2 ЗСВ.

Според посоченото решение „при предявени пред административните съдилища искове по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон“.

Предвид изложеното, съдът намира за осъществен състава на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ досежно претендираното от ищеца обезщетение в размер на 500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство. По изложените съображения исковата претенция следва да бъде уважена до пълния предявен размер от 500 лева като бъде осъден ответникът да заплати и законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска – 16.01.2020г., до окончателното й изплащане.

Основателна при този изход на спора е претенцията на ищеца за присъждане на направените в настоящото производството разноски. Неоснователно намира съдът възражението на ответника по чл.78, ал.2 ГПК, направено в отговора на исковата молба досежно присъждането на разноските за настоящото производство. Посочената разпоредба предвижда, че ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Т.е. за да намери приложение цитираният законов текст следва кумулативно да са осъществени двете посочени в него предпоставки. В случая обаче ответникът не е признал основателността на иска, напротив доводите му са в обратна посока. Предвид това следва да бъде осъден да заплати на ищеца и разноските за водене на делото по настоящото производство. Такива са доказани в размер на 325 лева, от които 25 лева за заплатена държавна такса и 300 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие на л.10 по делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА, по предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди от незаконосъобразно издаденото Наказателно постановление № 42-0001843/01.11.2017г., издадено от началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – С., ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска – 16.01.2020г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 325 /триста двадесет и пет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: